

bedet, som gerne vil overtage den Bestilling at synge. Jeg har derfor ikke nogen Betænkkelighed ved den nævnte Overgangsbestemmelse, men mit Ønske er, at den ogsaa kun bliver en Overgangsbestemmelse, thi ogsaa for mig er det Idealet, at ingen skal være tvunget til at sidde i Kirken paa Pladsen som Kirkebetjent. Derfor er der i vedkommende Paragraf tillige en anden Bestemmelse, nemlig, at i saadanne Tilfælde, hvor en Kirkesanger ønsker at blive fri — jeg tænker her f. Eks. paa det Tilfælde, at der er en stor Modsætning mellem ham og Præsten —, skal han kunne blive fri; Ministeren skal kunne dispensere fra Bestemmelsen efter at have indhentet Erklæring fra Menighedsraadet, hvilket ikke altid vil sige det samme som, at man skal rette sig efter Menighedsraadet. Men paa dette Punkt er, saa vidt jeg har forstaaet, det ærede Medlems og min principmæssige Opfattelse ikke saa forskellig, og der er, som sagt, kun Tale om en Overgangsbestemmelse.

Det ærede Medlem mente, at der var en Utydelighed i Lovforslaget, om Sognebaandsløsning og Brugen af Kirker. Jeg fandt ikke nogen Utydelighed i det, som det ærede Medlem anførte. Det ærede Medlem maa jo erindre, at Sognepræsten eller Præsterne i Sognet, hvis der er flere, har Pligt til at betjene alle i Sognet, alle uden Undtagelse, og naar der staar, at Menighedens Medlemmer kan slutte sig til den af Præsterne, de vil, er det Menighedsmedlemmet, der her raader, og ikke Præsten. Denne Tilslutning kan de selvfølgelig tage tilbage og skifte, derom er der ingen Tvivl, men jeg tror ikke, der kan komme nogen som helst Vanskelighed deraf. Naar man har i Erindring, at Præsten er pligtig at udføre kirkelige Handlinger for de Personer, der er Medlemmer af hans Menighed, men ikke derudover, bliver der heller ingen Vanskelighed ved Forstaaelsen af 2det Stykke i § 2, thi naar der staar: „Personer, der ikke er Medlemmer af Menigheden“, er det Præstens Menighed, der er Tale om, og han kan godt udføre kirkelige Handlinger, herunder ogsaa Hjemmedaab, for andre end dem, der tilhører hans Menighed. Jeg tror derfor ikke, der er nogen Uklarhed i den Bestemmelse.

Det ærede Medlem mente, at de, der var ordineret, ikke burde aflægge Præsteløfte. Det er jo ogsaa noget af det, der har været Strid om tidligere, og det kan jeg paa ingen Maade tiltræde, thi Præsteløftet indeholder ikke alene en Symbolforpligtelse, en Læreforpligtelse, men ogsaa en Forpligtelse i Forhold til Embedsbrødrene, og det indeholder Ordinationsløftet jo ikke i samme

Grad. Ordinationsløftet kan ikke erstattes Præsteløftet. Desuden bør alle Præster her i Landet, saa længe vi har en Folkekirke og en folkekirkelig Ordning, være ensartede, man kan ikke have to Slags Præster i den Henseende: nogle, der har aflagt Løfte, andre, der ikke har det.

Spørgsmaalet om Kvinders Adgang til Præsteembeder er jo faktisk blevet afgjort gennem en Strid for to Aar siden eller saa; det er der derfor ingen Grund til at tage op her. Der er saa meget mindre Grund dertil, som der praktisk talt slet ingen Menighed er, der har krævet at faa en Kvinde til Præst, og den folkekirkelige Lovgivning har jo meget ofte taget Hensyn til, om der virkelig ude i Livet har været stillet Krav, som burde imødekommes. Naar nu ingen Menighed har krævet at faa en Kvinde til Præst, finder jeg nok, vi kan vente med at tage Bestemmelse derom, indtil et saadant Krav kommer til at foreligge. Saa rejses der ganske vist samtidig det Spørgsmaal, om et saadant Krav fra en enkelt Menighed uden videre kan indrømmes for hele Folkekirkens Vedkommende. Men da Sagen, som sagt, slet ikke skal afgøres ved denne Lejlighed, finder jeg ingen Grund til at tale videre derom eller undersøge den nærmere i Øjeblikket.

Indførelsen af en kirkelig Lovgivning i Sønderjylland tror jeg ikke vil volde Vanskeligheder med Hensyn til Gudstjenesten, thi der vil jo netop blive taget Hensyn til de stedlige Forhold gennem den kongelige Anordning, der skal udstedes. Jeg tror heller ikke, der vil blive Vanskeligheder med Hensyn til Præstegaardsjorderne, naar man forstaaer Lovforslaget rigtigt, som det ærede Medlem aabenbart ogsaa gjorde, selv om han var imod det. Thi Lovforslaget skal jo forstaaes paa den Maade, som det lyder, at der skal være en Lempelse fra Reglerne i Loven af 4. Oktober 1919, fordi Ejendomsforholdet til Præstegaardsjorderne er anderledes i Sønderjylland end i den øvrige Del af Riget. Denne Lempelse gaar jo ud paa, at vedkommende Menighedsrepræsentation skal kunne afhænde Jorden ved frivillig Overenskomst, altsaa ikke ved Vurdering af en Kommission. Men naar man har en Lovbestemmelse om, at Afhændelsen skal ske ved frivillig Overenskomst, kan selvfølgelig det Tilfælde indtræde, at Afhændelsen ikke kan ske, fordi en saadan frivillig Overenskomst ikke kan skaffes til Veje. Naar man ikke kan sælge sin Jord og faa det for den, man vil have, beholder man den. Det er ogsaa en naturlig Følge af Ejendomsforholdet; thi naar man i Sønderjylland har hævdet og opretholdt sin Ejendomsret til Præstegaardsjorderne —